

ΒΙΚΥ ΣΤΟΥΦΗ

Μια μελωδία για την
Εύα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

1η ΕΚΔΟΣΗ
20.000

Από τη συγγραφέα
των μεγάλων
μπεστ σέλερ

ΜΙΑ ΜΕΛΩΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΑ

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Συγγραφέας: Βίκυ Στουφή
Τίτλος: Μια μελωδία για την Εύα
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Επιμέλεια Κειμένων: Ελένη Κεκροπούλου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος - ΑΡΧΕΤΥΠΟ
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© Μάιος 2019 Βίκυ Στουφή & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925 Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5284-99-2

ΒΙΚΥ ΣΤΟΥΦΗ

*Μια Μελωδία
για την Εύα*

*Στους πολυαγαπημένους μου Θανάση και Βούλα,
επειδή είναι ευλογία να σας έχω στη ζωή μου...*

Ηώρα ήταν τέσσερεις και μισή το απόγευμα όταν ακούστηκαν από μακριά τρία, δυνατά παρατεταμένα σφυρίγματα. Ήταν σινιάλο ότι το τρένο έφτανε επιτέλους στον προορισμό του μετά από σχεδόν δύο ώρες καθυστέρησης. Η ομίχλη είχε αρχίσει να σηκώνεται πυκνή από το ποτάμι και ο σταθμός, που βρισκόταν στις παρυφές του Τρούρο, μιας μικρής τουριστικής πόλης στο νότιο άκρο της Κορνούαλης, είχε ήδη τυλιχτεί στην αχλύ.

Ο σταθμάρχης, ένας ξερακιανός εξηντάρης με κάτασπρα μαλλιά και αυστηρά χαρακτηριστικά, βγήκε στην πλατφόρμα για να υποδεχτεί το τρένο. Ξοπίσω του εμφανίστηκαν πέντε άνθρωποι, τρεις γυναίκες και δύο άνδρες. Όλοι, εκτός από τον σταθμάρχη, κούμπωσαν τα παλτό τους και σήκωσαν τους γιακάδες τους για να προστατευτούν, έστω και υποτυπωδώς, από το διαπεραστικό αγιάζι που κοκκίνιζε μάγουλα και αφτιά και μετέτρεπε τις ανάσες σε πυκνές τολύπες ατμού.

Λίγα λεπτά αργότερα ακούστηκε το διαπεραστικό στρίγγλισμα των φρένων πάνω στις ράγες και δύο μεγάλες δέσμες φωτός έσκισαν την ομίχλη. Ο συρμός μπήκε

στον σταθμό αγκομαχώντας, η πλατφόρμα λούστηκε κάτω από το δυνατό φως των προβολέων της μηχανής και φάνηκε να ζωντανεύει ξαφνικά, σαν το θηρίο που ξυπνάει από την βαθιά του νάρκη.

Οι πόρτες άνοιξαν και οι επιβάτες άρχισαν να κατεβαίνουν. Δεν ήταν πολλοί, καμμιά δεκαριά όλοι κι όλοι. Από εκείνους που περίμεναν στην πλατφόρμα θα ταξίδευε μόνο ένας, οι υπόλοιποι βρισκόταν εδώ για να παραλάβουν κάποιον δικό τους. Για κάμποσο υπήρξε φασαρία. Δυνατά γέλια και φωνές γέμισαν την ατμόσφαιρα, φιλιά ανταλλάχτηκαν και τρυφεροί εναγκαλισμοί δόθηκαν. Όπως συμβαίνει πάντα σε όλους τους σταθμούς, σε όλα τα πλάτη και μήκη της γης, όταν συναντιούνται μεταξύ τους άνθρωποι που έχουν να ειπωθούν καιρό.

Ο σταθμάρχης συνόδεψε τον μοναδικό επιβάτη στη θέση του και έπειτα κατευθύνθηκε στο μπροστινό μέρος της πλατφόρμας για να κουβεντιάσει με τον μηχανοδηγό ο οποίος είχε κατέβει για να ξεμουδιάσει τα πόδια του και να καπνίσει. Του πρόσφερε ένα μικρό θερμός που περιείχε ζεστό καφέ κι εκείνος τον δέχτηκε με ευχαρίστηση. Άναψε και δεύτερο τσιγάρο και κατέβασε μια γερή γουλιά καφέ, πλαταγίζοντας τη γλώσσα του.

«Τι διαολόκαιρος είναι τούτος, Χριστέ μου», γκρίνιαξε φουσώντας μακριά τον καπνό. «Αν αυτοί οι χαρτογιακάδες που κάθονται στα άνετα γραφεία τους είχαν κουκούτσι μυαλό, θα είχαν ακυρώσει το σημερινό δρομολόγιο, αντί να παίζουν κορώνα-γράμματα τις ζωές του κοσμάκη.

Αλλά βλέπεις, το χρήμα μιλάει σήμερα, όλα για το συμφέρον, κύριέ μου... τίποτε για τον άνθρωπο».

Αναφερόταν φυσικά στους υπεύθυνους της σιδηροδρομικής εταιρίας, τους οποίους δεν φαινόταν να έχει σε μεγάλη εκτίμηση.

«Είναι τόσο άσχημα εκεί έξω;» ρώτησε με συμπάθεια ο σταθμάρχης. «Η αλήθεια είναι ότι πρώτη φορά άργησες τόσο πολύ».

Το προηγούμενο βράδυ είχε ξεσπάσει χιονοθύελλα, αν και ήταν αρκετά σπάνιο σ' αυτά τα μέρη, και ήταν επόμενο να υπάρχει κάποια λογική καθυστέρηση. Δύο ώρες, όμως ήταν πολύ.

«Άλλο να σου λέω και άλλο να το βλέπεις με τα μάτια σου», μισογέλασε ο μηχανοδηγός. «Το χιόνι ξεπέρασε το μισό μέτρο και μετά το τούνελ της “Μαύρης Ώρας” πήγαινα τόσο αργά που αν είχα βάλει στοίχημα με χελώνα θα το είχα χάσει στα σίγουρα. Τέλος πάντων, τουλάχιστον από δω και πέρα τα πράγματα είναι πιο εύκολα...»

«Ευτυχώς αύριο θα ανέβει λιγάκι η θερμοκρασία και προβλέπονται νοτιάδες με βροχή. Θα λιώσει αρκετό χιόνι», σχολίασε ο σταθμάρχης.

«Μακάρι, από το στόμα σου και στου Θεού τ' αφτί», έγνεψε ο άλλος. Τελείωσε τον καφέ του και επέστρεψε το θερμός στον κάτοχό του.

«Σ' ευχαριστώ πολύ, ρε φίλε», είπε καθώς ανέβαινε στη μηχανή. «Τον χρειαζόμουν ετούτο τον καφέ».

«Δεν κάνει τίποτε. Καλό δρόμο», ευχήθηκε ο σταθμάρχης.

Το τραίνο ξεκίνησε αργά και ο ξερακιανός άνδρας έμεινε στητός στη θέση του να το παρακολουθεί να ξεμακραίνει. Λίγη ώρα αργότερα έσβησε και ο τελευταίος απόηχος και η απόλυτη σιωπή τύλιξε τον μικρό σταθμό. Ο Νοέμβρης ήταν στο τέλος του και νύχτωνε νωρίς. Οι λαμπτήρες, κατά μήκος της πλατφόρμας, είχαν χαθεί μέσα στην ομίχλη και το χλωμό φως δεν επαρκούσε για να φωτίσει ανεκτά την περίμετρο. Παρ' όλα αυτά διέκρινε μια ανθρώπινη σιλουέτα που στεκόταν ακίνητη στη μέση της πλατφόρμας.

«Ποιός είναι εκεί;» ρώτησε απότομα.

«Με συγχωρείτε, κύριε, αλλά χρειάζομαι την βοήθειά σας...» άκουσε μια διστακτική γυναικεία φωνή. Ύπήρχε μια ορισμένη χροιά μετάλλου σ' αυτή τη φωνή που την έκανε ιδιαίτερη, αλλά ταυτόχρονα και τόσο ωραία.

Ο σταθμάρχης κατευθύνθηκε προς το μέρος της με μεγάλες δρασκελιές, με την περιέργεια να διαπιστώσει ίδιους όμμασι αν η γυναίκα ήταν εξίσου εντυπωσιακή όσο και η φωνή της. Απογοητεύτηκε επειδή ο ελλιπής φωτισμός δεν του επέτρεπε να διακρίνει και πολλά πράγματα, ήταν όμως αρκετός ώστε να καταλάβει πως επρόκειτο για μια νέα γυναίκα, όχι μεγαλύτερη από τριάντα πέντε χρονών. Το πρόσωπό της, κρυμμένο στο μεγαλύτερο μέρος του στις σκιές της νύχτας, δεν φαινόταν καθαρά, όμως τα μάτια της έλαμπαν στο σκοτάδι και είχαν καρφωθεί ακριβώς μέσα στα δικά του.

«Πως μπορώ να βοηθήσω;» ρώτησε.

«Χρειάζομαι ένα ταξί», εξήγησε εκείνη. «Δεν υπάρχει κανένα έξω από τον σταθμό».

Μιλούσε αγγλικά σαν βέρα Λονδρέζα, όμως ένα εξασκημένο αφτί θα έπιανε κάποια ανεπαίσθητη προφορά που μαρτυρούσε ότι ήταν ξένη.

«Μάλλον αργήσατε να κατέβετε από το τραίνο και πρόλαβαν να τα πάρουν οι άλλοι επιβάτες. Τώρα τον χειμώνα η κίνηση είναι μειωμένη και οι ταξιτζήδες προτιμούν να δουλεύουν στο κέντρο».

«Ναι... άργησα...» ψιθύρισε η γυναίκα.

Πώς να πει σ' αυτόν τον άγνωστο ότι αφού το τραίνο είχε σταματήσει, εκείνη συνέχιζε να κάθεται στη θέση της, ταλαντευόμενη αν είχε πάρει τη σωστή απόφαση να έρθει εδώ στην ερημιά για να κρυφτεί από τον κόσμο; Κι από εκείνον... Κατέβηκε από το τραίνο λίγο προτού ξεκινήσει και βγαίνοντας από τον σταθμό βρέθηκε αντιμέτωπη μ' αυτό το απρόβλεπτο πρόβλημα.

«Ελάτε μαζί μου στο γραφείο», πρότεινε ο σταθμάρχης. «Θα πάρω τηλέφωνο κάποιον γνωστό μου που έχει ταξί και θα έρθει να σας πάρει. Δεν πιστεύω ότι θ' αργήσει καθόλου».

«Σας ευχαριστώ, είστε πολύ ευγενικός, κύριε», του είπε εκείνη συγκινημένη.

Τον ακολούθησε μέχρι το γραφείο, και μπαίνοντας ένωσε να την τυλίγει η θαλπωρή της σόμπας υγραερίου που στεκόταν καταμεσής του δωματίου. Ο σταθμάρχης

θεώρησε υποχρέωσή του να της εξηγήσει πως η κεντρική θέρμανση είχε παρουσιάσει κάποιο πρόβλημα από χθες και ενώ ο υδραυλικός του είχε υποσχεθεί πως θα περνούσε οπωσδήποτε σήμερα για να φτιάξει τον καυστήρα, εντούτοις κόντευε να νυχτώσει και δεν είχε εμφανιστεί ακόμη.

Έκανε το τηλεφώνημα στον γνωστό του ταξιτζή και στη συνέχεια πρόσφερε στην επισκέπτρια μια κούπα αχνιστό καφέ από την καφετέρια που είχε προμηθευτεί με δικά του έξοδα.

«Σας ευχαριστώ πολύ», του είπε εκείνη παίρνοντας την κούπα. Τα μάτια της, υγρά και μεγάλα, σχεδόν μαύρα, τον κοιτούσαν με ευγνωμοσύνη.

Ο σταθμάρχης είχε επιτέλους την ευκαιρία να την περιεργαστεί καλύτερα. Δεν είχε πέσει έξω στην αρχική του εκτίμηση για την ηλικία της, ήταν λίγο πάνω από τα τριάντα. Παρ' όλο που το δέρμα του προσώπου της ήταν λείο και χωρίς ατέλειες, δεν έλειπαν οι μικρές ρυτίδες έκφρασης γύρω από τα μάτια που φανερώνουν την πραγματική ηλικία κάποιου. Δεν θα την χαρακτήριζε κάποιος καλλονή, όμως ήταν πολύ χαριτωμένη με συμμετρικά χαρακτηριστικά και γεμάτα χείλη. Χείλη για φίλημα, σκέφτηκε αυθόρμητα ο σταθμάρχης, αλλά επειδή αυτή η σκέψη του φάνηκε ποταπή, ντράπηκε για λογιαριασμό του και την διέγραψε αυτοστιγμεί από τον εγκέφαλό του. Στο πρόσωπό της δεν υπήρχε ίχνος μακιγιάζ κι αυτό τον παραξένεψε αρκετά επειδή οι περισσότερες γυναίκες συνηθί-

ζουν να χρησιμοποιούν έστω και κάποιο στοιχειώδες καλλυπτικό, όπως το κραγιόν και την μασκάρα, για να τονίσουν την ομορφιά τους.

«Μάλλον δεν την νοιάζει η εξωτερική της εμφάνιση», συμπέρανε νοερά. «Φαίνεται να την απασχολούν σοβαρότερα προβλήματα...»

Μπορεί να μην ήταν πτυχιούχος ψυχολόγος, όμως η καθημερινή επαφή με ένα ετερόκλιτο πλήθος ανθρώπων, επί σαράντα ολόκληρα χρόνια στο ίδιο πόστο, είχε οξύνει την διαίσθησή του και σπάνια έπεφτε έξω στις εκτιμήσεις του. Το πρόσωπο της γυναίκας, τόσο λευκό και σε πλήρη αντίθεση με τα κατάμαυρα μαλλιά και τα εξίσου μαύρα μάτια, ήταν ανοιχτό βιβλίο γι' αυτόν. Ίσως γι' αυτό διάβασε ευκολότερα πάνω σ' αυτό θλίψη, απογοήτευση, κούραση.

Ξαφνικά συνοφρυώθηκε.

«Μα είμαι σίγουρος ότι σας ξέρω. Κάπου σας έχω ξαναδεί», είπε.

«Αδύνατον. Πρώτη φορά έρχομαι στο Τρούρο», γέλασε εκείνη νευρικά. «Μάλλον θα με μπερδεύετε με κάποια άλλη. Κι άλλωστε το πρόσωπό μου είναι κοινό».

«Καθόλου!» του ξέφυγε.

Ίσως η επιμονή του, επειδή ο σταθμάρχης δεν ήταν από τους τύπους που καταθέτουν εύκολα τα όπλα, να έφερε τη γυναίκα σε δύσκολη θέση. Όμως εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε ο από μηχανής Θεός, δηλαδή ο ταξιτζής, ο οποίος φτάνοντας έξω από τον σταθμό είχε αρχίσει να κορνάρει επίμονα.

Η γυναίκα σηκώθηκε από την καρέκλα, με την ανακούφιση έκδηλη στο πρόσωπό της. Ήπια την τελευταία γουλιά καφέ και έτεινε την κούπα στον άνδρα.

«Αυτός ήταν ο καλύτερος καφές που έχω πιεί στη ζωή μου. Και πάλι σας ευχαριστώ για την βοήθειά σας. Καληνύχτα», είπε χαμογελώντας.

Ο σταθμάρχης σκέφτηκε ότι όταν χαμογελούσε γινόταν ακόμη πιο όμορφη.

«Να πάτε στο καλό, καληνύχτα», έγνεψε.

Η γυναίκα πήρε τη βαλίτσα της και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Καθώς απομακρυνόταν, ο σταθμάρχης για πρώτη φορά συνειδητοποίησε πόσο κομψά ήταν ντυμένη. Εκτός από τα μάλλινα γάντια και τον μάλλινο σκούφο που μάλλον είχε προμηθευτεί την τελευταία στιγμή, τα υπόλοιπα ρούχα και αξεσουάρ πρέπει να είχαν κοστίσει μια μικρή περιουσία.

Είχε τελειώσει με τις επαγγελματικές υποχρεώσεις της ημέρας. Έσβησε τα φώτα, κλείδωσε και έφυγε για να πάει στο σπίτι του. Βγαίνοντας, πρόλαβε να δει το ταξί να στρίβει στη γωνία και αναρωτήθηκε, για πολλοστή φορά, που είχε ξαναδεί αυτή τη χαριτωμένη γυναίκα.

ΗΕύα Βάρναλη είχε κουλουριαστεί στο πίσω κάθισμα του ταξί και κοιτούσε ανόρεχτα έξω από το παράθυρο, χωρίς ουσιαστικά να βλέπει. Από μικρή της άρεσε να ταξιδεύει, να γνωρίζει κόσμο και να αλλάζει παραστάσεις, όμως δεν βρισκόταν εδώ για τουρισμό. Είχε έρθει για να ανασυντάξει τις δυνάμεις της και να ξαναβρεί τον εαυτό της. Η ιδέα να εξαφανιστεί της τριβέλιζε το μυαλό από τότε που συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν εκείνη πλέον κυρία των αποφάσεών της. Είχε καταλήξει ένα άβουλο πλάσμα, μια μαριονέτα που κάποια επιδέξια χέρια κινούσαν τα νήματα ανάλογα με τα δικά τους συμφέροντα, παραμερίζοντας τις δικές της ανάγκες. Και στην επαγγελματική, αλλά και στην προσωπική ζωή της.

Έκρινε, λοιπόν, απαραίτητο να απομακρυνθεί όσο υπήρχε ακόμη καιρός. Να δραπετεύσει, θα ήταν η πιο σωστή λέξη. Είχε σπαταλήσει μια ολόκληρη μέρα ψάχνοντας προσεκτικά στον χάρτη την πόλη που θα την φιλοξενούσε. Όσο πιο μακριά τόσο το καλύτερο. Έφυγε ξαφνικά, αφήνοντας πίσω της χιλιάδες εκκρεμότητες μαζί κι ένα σημείωμα με την παράκληση να μην την αναζητήσουν. Η εξαφάνισή της

θα πυροδοτούσε μια φρενίτιδα άνευ προηγουμένου στα παγκόσμια μέσα μαζικής ενημέρωσης και η αστυνομία θα υπερέβαλλε εαυτόν στην προσπάθειά της να ανακαλύψει τι είχε απογίνει. Κι αυτό δεν τη βόλευε καθόλου.

Εκείνο το σημείωμα έγινε περισσότερο για πρακτικούς λόγους και όχι επειδή λυπόταν για την αναστάτωση που ενδεχομένως θα προκαλούσε στους δικούς της. Στους δικούς της! Σ' αυτή τη σκέψη μόρφασε. Πόσο δικός σου νοείται κάποιος άνθρωπος, ακόμη κι αν είναι η ίδια σου η μητέρα, όταν το μόνο που την ενδιαφέρει είναι να εκμεταλλευτεί το παιδί της; Και η λίστα δεν είχε τελειωμό, όλοι κάτι κοίταζαν να αρπάξουν. Είτε ήταν χρήματα, είτε κάτι από τη δόξα της. Ακόμη κι εκείνος, που ορκιζόταν ότι την αγαπούσε.

Η Εύα δεν ήταν μια οποιαδήποτε, τυχαία γυναίκα. Ήταν διάσημη προσωπικότητα, μια ντίβα της όπερας, και τώρα πλήρωνε το τίμημα της επιτυχίας. Η μητέρα της είχε καταλάβει από πολύ νωρίς τον θησαυρό που έκρυβε η κόρη της στο λαρύγγι της. Άδραξε, λοιπόν, την ευκαιρία και την κράτησε γερά στη χούφτα της. Ασφυκτικά θα έλεγε κανείς. Μαζί και το παιδί της. Η νέα γυναίκα δεν είχε τίποτε να θυμηθεί από την παιδική της ηλικία. Μόνο τη συνεχή μουσική υπόκρουση κάποιου πιάνου κι εκείνη να στέκεται όρθια και να τραγουδά μέχρις ότου φτάσει στα όρια της εξάντλησης. Η αναγνώριση ήρθε στα δεκαπέντε της μόλις χρόνια και όλοι μιλούσαν για το παιδί-θαύμα, μια νέα Μαρία Κάλας.

Αποτίναξε τις δυσάρεστες σκέψεις και προσπάθησε να επικεντρώσει την προσοχή της στη διαδρομή. Είχε χάσει την ευκαιρία να δει την πόλη επειδή το ταξί την είχε ήδη διασχίσει και έμοιαζε να βρίσκεται στα προάστια, όπου τα σπίτια ήταν σαφώς μεγαλύτερα και περιτριγυρισμένα από εξίσου μεγάλους κήπους. Όλα ήταν σκεπασμένα από το χιόνι και δεν διέκρινε λεπτομέρειες λόγω της ομίχλης. Κάπου εδώ πρέπει να βρισκόταν και το σπίτι που είχε νοικιάσει για αόριστο χρονικό διάστημα.

«Φτάσαμε, κυρία», ανήγγειλε ο ταξιτζής προσπαθώντας να διακρίνει το πρόσωπο της πελάτισσας μέσα στο σκοτάδι.

Συνεχίζεται...

Το μέλλον της Εύας Βάρναλη διαγραφόταν λαμπρό. Με τη θεική φωνή της είχε κατακτήσει το απαιτητικό κοινό της όπερας και με την ομορφιά της την καρδιά του αριστοκράτη Νικολά Ντε Λούκα. Όταν μαθαίνει ότι εκείνος την απατά ο κόσμος της καταρρέει και καταφεύγει στο γραφικό Τρούρο της Κορνουάλης προκειμένου να ξαναβρεί τον εαυτό της. Η γνωριμία της με τον γοητευτικό Μπεν Άστον θα την βοηθήσει να ξεπεράσει την απογοήτευση, όμως πόσο τυχαία είναι, άραγε, αυτή η γνωριμία από την στιγμή που ο αιγιματικός Εγγλέζος φαίνεται να κατέχει σημαντικές αλήθειες για το παρελθόν της που ακόμη και η ίδια αγνοεί;

Ένας ειδικής φόνος –ή μήπως δύο;– πυροδοτεί μια σειρά απρόσμενων, δυσάρεστων γεγονότων και γίνεται αφορμή να βγουν στην επιφάνεια καλά κρυμμένα μυστικά που θα συνταράξουν την Εύα και θα θέσουν την ζωή της σε κίνδυνο όταν πέφτει θύμα απαγωγής.

Φως στην υπόθεση θα ρίξει ο ελληνικής καταγωγής αστυνομικός επιθεωρητής, Θάνος Δαρνέζης, και τελικά οι πρωταγωνιστές αυτής της ιστορίας θα ανακαλύψουν ότι ο δρόμος που οδηγεί στην ευτυχία περνάει πρώτα μέσα από την συγχώρεση και την μετάνοια.

«Κάθισε κάτω και ένας βουβός λυγμός συντάραξε το στήθος του. Κάθε ημέρα, εδώ και πέντε ολόκληρα χρόνια, ξαναζούσε λεπτό προς λεπτό όλη τη φρίκη. Όχι επειδή το επεδίωκε, δεν ήταν μαζοχιστής. Ένας Θεός ήξερε πόσο πολύ είχε παλέψει για να επουλώσει την πληγή, αλλά έφτανε μια ματιά στον καθρέφτη για να αρχίσει να αιμορραγεί ξανά. Γιατί δεν τον σκότωσαν κι αυτόν; Χάρη θα του έκαναν. Αντίθετα, του άφησαν αυτή την ουλή στο πρόσωπο για να του θυμίζει διαρκώς πως είχε βρεθεί εκεί...»

**Ένα εξαιρετικά καλογραμμένο μυθιστόρημα,
με συναρπαστική καταιγιστική πλοκή,
από την συγγραφέα των μεγάλων μπεστ σέλερ.**

ΩΚ 278

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-99-2

9 786185 284992